

Libris RO
TRILOGIA
Respect pentru oameni și cărți
HOUSE OF CARDS

PRIMUL VOLUM

CULISELE PUTERII

AL DOILEA VOLUM

ATAC LA REGE

MICHAEL DOBBS

**LOVITURA
FINALĂ**

PROLOG

Munții Troödos, Cipru – 1956

Era o după-amiază târzie de mai, în cel mai frumos anotimp din Munții Troödos, după vremea când munții sunt acoperiți cu o pătură de zăpadă, dar înainte de zilele în care sunt loviți de razele soarelui levantin. Aerul de primăvară mirosea puternic a răsină, iar sunetul brizei era sfâșiat de crengile marilor pini, aşa cum se sparg valurile mării pe un țărm cu pietre. Dar asta se întâmpla la mulți kilometri de călătoreire în Marea Mediterană, pe mica insulă Cipru.

Erau vremuri bune, un anotimp de belșug, chiar și în munți. Timp de câteva săptămâni, în timpul primăverii, praful stâncilor care se fărâmîtează și formează solul devine o comoară de flori sălbaticice – tufișuri explozive de gladiole cu flori violete, flori de mac cufundate în sânge și ciucușoare, ale căror frunze și flori aurii erau considerate, în Antichitate, un leac pentru nebunie.

Dar nimic nu avea să vindece nebunia care urma să izbucnească pe coasta muntelui.

George, în vîrstă de cincisprezece ani și aproape nouă luni, mâna măgarul în sus, pe cărarea de munte, ignorând frumusețea din jurul lui. Se gândeau, din nou, la săni. Era un

subiect care părea să-i ocupe aproape tot timpul în acele zile, nu îl lăsa să doarmă, îl făcea să nu audă niciun cuvânt din ce îi spunea mama lui și să roșească de fiecare dată când se uita la o femeie, pe care întotdeauna o privea direct între sânii. Aveau o sursă de energie care îi atrăgea ochii spre ei, erau ca niște magneti, oricât de mult încerca să fie politicos. Niciodată nu-și amintea cum arătau fețele lor, rareori privirea lui rătăcea atât de departe – s-ar fi însurat și cu o babă șirbă într-o zi. Doar să fi avut sânii.

Hotărî că, dacă voia să scape de nebunie sau de ceva mai rău, de mănăstire, atunci trebuia să o facă. SĂ O FACĂ. Înainte să împlinească cincisprezece ani și nouă luni. Peste două săptămâni.

I se făcuse foame. În timp ce urcau, el și fratele lui mai mic, Eurypides, în vîrstă de treisprezece ani și șase luni, se opriseră ca să fure miere din stupii bătrânei Chlorides, care avea ochi răutăcioși ca o pasare și degete îngrozitor de noduroase – întotdeauna îi acuza că furau de la ea, fie că o făceau, fie că nu, prin urmare un mic furt nu mai conta. Așa era dreptatea locală. George îmblânzî albinele cu fumul unei țigări aduse special pentru acest scop. Era să vomite – încă nu se apucase de fumat, dar își promise că avea să o facă. Peste puțin timp. După ce avea SĂ O FACĂ. Poate atunci ar fi reușit să doarmă noaptea.

Nu mai aveau mult de mers. Stâncile terasate unde câțiva măslini se agățau de fațada de piatră erau cu mult în urma lor, pentru că se aflau deja la doi kilometri deasupra satului și mai aveau de urcat aproape doi. Lumina începuse să slăbească, peste câteva ore avea să se întunece și George voia să se întoarcă acasă până atunci.

Lovi măgarul încă o dată, tare. Animalul, sub povara lui formată din șaua cioplită grosolan din lemn și din

desagă, cu greu urca pe cărarea plină de bolovani și nu îi păsa de încurajările de acest fel. Bestia își exprimă protestul în modul tradițional.

– Nu pe uniforma mea de școală, mâncate-ar câinii!

Eurypides sări în spate speriat, prea târziu, și înjură. Ar fi luat bătaie dacă nu mergea la școală în uniformă. Chiar și într-un sat sărac de munte existau niște standarde.

Și aveau arme.

Cum ar fi cele două pistoale-mitraliere Sten învelite în pânză de sac, aflate pe fundul unuia din coșurile pe care le duceau, împreună cu restul proviziilor, fratelui lor mai mare. George își invidia fratele mai mare, care se ascundea cu alți cinci luptători EOKA într-un adăpost de pe munte.

EOKA: Ethniki Organosis Kyprion Agoniston – Organizația Națională a Luptătorilor Ciprioți – încercase de un an să deschidă cu forță mințile coloniale închise ale conducătorilor lor britanici și să îi forțeze să acorde independență insulei lor. Pentru unii erau teroriști, pentru alții erau luptători pentru libertate. Pentru George erau mari patrioți. Cu fiecare parte din el care nu era preocupată de sex voia să li se alăture, să lupte împotriva dușmanilor țării lui. Dar Comandamentul Suprem era categoric; nimici sub vîrstă de opt-sprezece ani nu avea voie să pună mâna pe arme. Ar fi mințit, dar nu avea niciun rost, nu într-un sat în care toți știau până și în ce noapte fusese conceput, chiar înainte de Crăciunul anului 1939. Războiul împotriva germanilor începuse de doar câteva luni, iar fratele tatălui lui, George, se oferise voluntar pentru Regimentul din Cipru al Armatei Britanice. Ca mulți tineri ciprioți, își dorise să se alăture luptei pentru libertate în Europa care, odată câștigată, sigur ar fi dus și la eliberarea lor. Așa crezuseră. Petrecerea de rămas-bun a unchiului lui

fusese o noapte lungă de ospăt, băutură și iubire, și aşa fusese conceput.

Respect pentru oameni și cărti

Unchiul George nu se mai întorsese.

Tânărul George trebuia să se ridice la înălțimea unor mari așteptări. Își venea unchiul pe care nu îl cunoscuse, dar avea doar cincisprezece ani și aproape nouă luni și, în loc să mărșăluască pe urme eroice, trebuia doar să livreze mesaje și provizii.

- Chiar ai făcut-o cu Vasso? Pe bune, George.
- Bineînțeles, prostule. De mai multe ori, minți George.
- Cum a fost?
- Ca *peponia*, ca doi pepeni moi din carne, se lăudă George, învârtindu-și mâinile ca să-i demonstreze.

Voa să-i dea mai multe detalii, dar nu putu; Vasso nu-l lăsase decât să-i descheie câțiva nasturi de la bluză, sub care nu găsise fructele moi la care se așteptase, ci săni mici și tari, cu sfârcuri tari ca sămburii de prune.

Euryptides chicoti, dar nu îl crezu.

- N-ai făcut-o, nu-i aşa? îl întrebă el.

George simți că edificiul construit cu grija se clătina sub el.

- Am făcut-o.
- N-ai făcut-o.
- *Psefti.*
- *Malaka!*

Euryptides aruncă o piatră, iar George sări, se împiedică de o altă piatră și căzu în fund, fragmente ale visului lui împrăștiindu-se în jur. Râsul ascuțit al lui Euryptides, când pitigiaiat și copilăros, când răgușit, ca la pubertate, umplu valea și se revârsă ca un acid peste mândria fratelui lui. George se simți umilit. Avea nevoie de ceva care să-i redea stima de sine. Brusc, știu exact cum să facă asta.

Deschise un coș legat cu sfoară și băgă mâna adânc înăuntrul lui, sub portocalele și coastele de porc afumate, până când degetele lui apucăra un pachet cilindric din pânză de sac. Îl trase afară cu grija, apoi scoase alt pachet puțin mai mic. La umbra unui bolovan mare, le puse pe amândouă pe covorul de ace moi de pin, îndepărta ambalajele cu grija și Euryptides rămase cu gura căscată. Era prima dată când livra proviziile și nu i se spusese ce cărau. Pe pânza de sac era un pistol-mitralieră Sten, din metal mat și cenusiu, modificat cu un pat rabatabil ca să fie mai compact pentru contrabandă. Lângă el se aflau trei încărcațoare cu muniție.

George fu încântat de efect. În câteva minute, aşa cum îl învățase fratele lui mai mare cu o săptămână înainte, pregăti Stenul, o mitralieră ușoară, roti și fixă în poziție patul scheletic din metal, introducând un încărcător. Introduse primul glonț pe țeavă. Era pregătit.

- Nu știai că pot să folosesc una ca asta, nu-i aşa?

Se simți mult mai bine după ce își restabili autoritatea. Puse arma sub cotul îndoit și adoptă o poziție de luptă, prefăcându-se că tragea în vale și omora o mie de dușmani. Apoi se întoarse spre măgar, atacându-l cu o salvă de efecte de sunete fluierante. Animalul, fără să-și cunoască soarta, continuă să pască iarba tare.

- George, lasă-mă! E rândul meu, îl rugă fratele lui.

George, Comandantul, dădu din cap.

- Sau o să spun tuturor despre Vasso, se sărgui Euryptides.

George scuipă. Îi plăcea fratele lui care, deși avea doar treisprezece ani și șase luni, deja putea să alerge mai repede și să râgâie mai tare decât aproape oricine din sat. Euryptides era și mai săret decât majoritatea celor de vârstă lui și era capabil de puțin șantaj. George habar n-avea ce

voia să spună Eurypides tuturor despre el și Vasso, dar în starea lui emoțională fragilă, orice fleac era deja prea mult. Îi înmână arma.

Când mâna lui Eurypides se strânse în jurul mânerului cauciucat și degetul lui se întinse după trăgaci, arma se descarcă de cinci ori înainte ca băiatul îngrozit să o lase să cadă pe pământ.

– Siguranță! tipă George prea târziu.

Uitase. Măgarul pufni tare de scârbă și galopă aproape douăzeci de metri pe cărare în căutarea unui loc mai liniștit de păscut.

Principalele avantaje ale armei Sten de 9 mm sunt că e ușoară și capabilă de un foc rezonabil de rapid; nu e deosebit de puternică, și nici nu e considerată foarte precisă. Iar reculul e zgomotos. În aerul cristalin din Munții Troödos, unde spinările crestelor se întind de la Muntele Chionistra până în depărtările înceșoșate, sunetul e purtat de vânt ca un furtunar. Nu era surprinzător că patrula armată britanică auzise zgomotul armei Sten, mai ciudat era faptul că patrula putuse să se apropie de George și Eurypides atât de mult fără ca ei să îi simtă prezența.

Se auziră strigăte din două părți. George sări ca să prindă măgarul, dar era deja prea târziu. La nouăzeci de metri sub ei era un soldat în uniformă kaki și cu o bonetă scoțiană. Flutura o armă 303 în direcția lor.

Eurypides deja fugea; George întârzie doar ca să ridice Stenul și cele două încărcătoare rămase. Urcără pe munte până unde copacii creșteau mai des, mărăcinii le zgâriară picioarele, iar bătăile inimilor lor și respirația gâfăită acoperiră orice sunet de urmărire până când nu putură fugi mai departe. Se trântiră după o stâncă, cu priviri îngrozite și cu plămâni arzând.

Eurypides fu primul care își reveni.

– Mama o să ne omoare pentru că am pierdut măgarul, gâfai el.

Mai alergară un pic până când dădură de o mică groapă în pământ care era bine ascunsă de bolovani și hotărâră să se ascundă acolo. Stătură cu fețele în jos, în groapa piebroasă, la un braț depărtare unul de celălalt, ascultând.

– George, ce-o să ne facă dacă ne prind? O să ne biciuască?

Eurypides auzise povești de coșmar despre cum britanicii băteau băieții pe care îi bănuiau că ajutau EOKA, patru soldați ținându-i suspenzați de fiecare membru, iar al cincilea îi biciuia cu o nuia subțire din bambus care rupea pielea. Nu era ca pedepsele pe care le primeau la școală, după care se puteau ridica și pleca. După ce erau bătuți de soldații britanici, doar cei norocoși se mai puteau târî.

– O să ne tortureze ca să afle unde ducem armele și unde se ascund oamenii noștri, șopti George printre buzele uscate.

Amândoi știau ce însemna asta. O ascunzătoare de-a EOKA fusese descoperită lângă un sat învecinat chiar înainte de prima ninsoare. Opt bărbați fuseseră omorâți în timpul atacului. Al nouălea, singurul supraviețuitor, care încă nu împlinise douăzeci de ani, fusese spânzurat în închisoarea din Nicosia, cu o săptămână în urmă.

Amândoi se gândiră la fratele lor mai mare.

– George, nu-i putem lăsa să ne prindă. Nu trebuie să le spunem.

Eurypides vorbea calm și la obiect. Întotdeauna fusese mai puțin emotiv decât George, cel mai deșept din familie, cel cu perspective. Se vorbea chiar că avea să meargă la

școală după acea vară, la Liceul Pankyprian din capitală, și că, mai târziu, avea să devină profesor sau funcționar de stat în administrația colonială. Dacă ar mai fi existat o administrație colonială.

Stătură cât de liniștiți putură, ignorând furnicile și muștele, încercând să se topească pe piatra fierbinte. Trecură douăsprezece minute până le auziră vocile.

— Au dispărut după stâncile de-acolo, caporale. Nu i-am mai văzut de-atunci.

George se chinui să își controleze echipa care îi strângea vezica. Era scârbit, se temea că avea să facă pe el. Eurypides îl privea cu ochi întrebători.

După zgomotele de după stânci își dădură seama că încă doi sau trei oameni se alăturără primului soldat și caporala lui, care stăteau la aproape treizeci de metri de ei.

— MacPherson, ai zis că erau copii?

— Doi. Unul în uniformă de școală, caporale, cu pantaloni scurți și toate cele. Nu ne pot face nimic rău.

Judecând după proviziile pe care le-am găsit pe catăr, intenționau să facă mult rău cuiva. Arme, detonatoare. Aveau și grenade făcute din bucăți de țevi. MacPherson, trebuie să-i prindem pe copiii ăia. Urgent.

— Ticăloșii ăia mici probabil deja au dispărut, caporale. Se auziră niște zgomote făcute de bocanci. O să mă uit.

Bocancii se apropiau, făcând să scârțâie covorul gros de resturi de pin. Eurypides își mușcă adânc carne moale a buzei. Întinse mâna după mâna lui George, încercând să prindă puteri și, când degetele lor reci ca gheata se împletiră, George începu să crească, găsind curaj pentru amândoi. El era mai mare, era responsabilitatea lui. Datoria lui. Și știa că era vina lui. Trebuia să facă ceva. Își ciupi fratele de obraz.

— Când ne întoarcem, o să-ți arăt cum să folosești briul meu, ii zâmbi el. După aia, mergem s-o vedem pe Vasso, amândoi, împreună. Bine?

Se târî până în partea de sus a gropii pietroase, ținând capul jos, pușe arma Sten peste marginea gropii și închise ochii. Apoi trase până când goli încărcătorul.

George nu știa că exista o astfel de liniște. Liniștea care se lăsă înăuntrul lui când, pentru un moment, inima îi se opri și sângele nu-i mai pulsă prin vene. Nicio pasare nu mai cântă, brusc nu mai era nicio briză, pinii nu mai șoptiră, nu se mai auziră zgomotele pașilor care se apropiau. Nimic, până când vorbi caporalul, pe un ton mai gros.

— Doamne! Acum vom avea nevoie de afurisitul ăla de ofițer.

Ofițerul de care vorbea era Francis Ewan Urquhart. Sublocotenent. În vîrstă de douăzeci și doi de ani. Înrolat în Armata Națională după facultate, el personifica triumful educației asupra experienței și, aşa cum spuneau ofițerii, nu avea parte de un război bun. Într-adevăr, în puținele luni de când fusese trimis în Cipru, nu prea avusesse de-a face cu războiul. Tânjea după acțiune, conștient de tineretea și lipsa lui de experiență, disperat după o sansă ca să dovedească ce putea, dar descoperise doar frustrare. Comandantul lui dovedise că suferea de constipație cronică, precauția lui distrugând orice sansă a companiei de a-și arăta valoarea. Teroriștii EOKA bombardaseră, măcelăriseră și chiar arseseră de vii așa-zisii trădători, dându-le foc ca să alerge pe străzile satelor lor ca un avertisment pentru ceilalți, dar compania lui Urquhart asudase mai mult săpând latrine decât scoțând teroriștii din tranșeele lor. Așa fusese săptămâna trecută. Săptămâna asta, comandanțul companiei era în permisie, Urquhart era șeful,

tacticile fuseseră schimbă și oamenii lui urcaseră pe munte patru ore în acea după-amiază ca să evite să fie detectați. Și surpriza părea să le fi reușit.

La prima împușcătură, emoția ocaziei îi umplu venele. Așteptase în vale, la trei kilometri mai jos, în mașina Austin Champ, și avu nevoie de mai puțin de cincisprezece minute ca să ajungă la locul acțiunii, parcurgând ultimele sute de metri pe jos, cu pași săltăreți.

– Raportează, caporal Ross.

Muștele deja începeau să se adune în jurul cadavrului însângerat al lui MacPherson.

– Doi băieți și un măgar? Vorbești serios? întrebă Urquhart, neverindu-i să credă.

– Glonțul nu a știut că era tras de un copil, domnule.

Cei doi, Urquhart și Ross, se născuseră ca să se ciocnească, unul adus pe lume într-o locuință închiriată din Clydeside, iar celălalt printre nobili din zona muntoasă a Scoției. Ross își îngropă camarazii de pe plajele Normandiei, în timp ce lui Urquhart încă îi mai aranja cravata dădaca.

Cu un an mai devreme, Urquhart fusese micul subaltern băgăcios care îl retrogradase pe Ross de la sergeant înapoi la soldat după ce dispăruse alocația de băutură pentru o lună din popota ofițerilor din Tell-el-Kebir, iar lui Urquhart i se ordonase să adune suspecții potrivită. Ross tocmai promise înapoi a doua tresă, încă recuperă terenul pierdut. Și solda pierdută.

Urquhart știa că trebuie să-și păzească spatele, dar pentru moment ignoră obrăznicia celuilalt; avea o bățalie mai importantă de dus.

Copiii găsiseră o redută naturală remarcabil de eficientă. La vreo șase metri deasupra lor, suprafața pantei muntelui era acoperită de un șir de bolovani care, practic, împiedica

vederea și focul de sus, în timp ce pământul se înclina ușor spre vale, făcând foarte dificil orice atac, cu excepția unuia frontal și la deal, o tactică ce deja se dovedise greșită și fatală. Grămezi de tufișuri încunjurau perimetru, oferind mai multe ascunzișuri.

– Sugestii, caporal Ross?

Urquhart lovi cu palma arma Browning de ofițer de la cureaua lui.

Caporalul își supse degetul mic de parcă ar fi încercat să își scoată o așchie.

– Am putea să ne predăm imediat, aşa s-ar termina mai repede. Sau am putea să-i aruncăm în aer pe ticăloșii ăia mici, dacă asta vreți, domnule locotenent. O grenadă ar trebui să rezolve treaba asta.

– Avem nevoie de ei vii. Ca să aflăm încotro se duceau cu armele alea.

– Sunt niște prunci. Vor muri de foame până la micul dejun și vor ieși fluturând un steag alb și o furculiță.

– Caporale, trebuie să-i prindem *acum*. Până la micul dejun va fi prea târziu.

Amândoi înțelegeau graba. Proviziile pentru EOKA erau livrate la anumite intervale; dacă întârziau mai mult de șase ore, ascunzătoarea era evacuată. Aveau nevoie de scurtături; era esențial să-i prindă repede, iar din tehnicele de interogare lipsea, uneori, răbdarea.

– Ross, în viață, sincronizarea înseamnă totul.

– Și în moarte, și în toate, răspunse omul din Clydeside, arătând spre MacPherson.

– Care naiba e problema ta, caporale?

– Ca să fiu sincer, domnule Urquhart, nu prea cred că sunt în stare să omor prunci. Fiul lui MacPherson nu este cu mult mai Tânăr decât copiii care se ascund după stânci. O s-o